„Ik heb honger als een paard," zei hij tegen den kellner, toen deze met de spijslijst voor hem stond.

„Dan moet u eten, meneer," zei de man lachend, ofschoon hij het heel niet aardig vond.

Kemp bestelde, zonder zijn handelsvriend te raadplegen, twee diners en een flesch rooden wijn.

„Hoera, wijn," riep Nelissen.

Rondom hen henen waren alle tafeltjes bezet, en de menschen gluurden al etend herhaaldelijk naar dien wonderlijken loodgieter-in-postiek, die me daar met een rood hoofd van overspanning en lompe antedil viaansche gebaren in gezelschap van den correcten keurigen Kemp aan tafel zat.

„Wat zien jullie aan mij?" wendde de handelsvriend zich tot de omringenden op nog wel niet overluiden, maar toch al vrij uitdagenden toon. Kemp vermaakte zich wel met hem, maar af en toe was hij toch wel wat gegeneerd ermee. Toen hij zijn servet uitspreidde, nam Nelissen het zijne, en bond het om zijn hals met een knoop. Daarna greep hij een hard broodje van de tafel en rukte er met de tanden ruim de helft af, welke helft zijn wangen dermate opzetten deed, dat het wel leek of hij weerszijds aan een reusachtig abcès leed.

De soep werd gebracht, vermicelli-soep.

„Is dat soep?" zei Nelissen smalend, „er zit niks in. Ik moet vijfmaal duiken voor ik een balletje vind."

Hij zette het bord met beide handen aan den mond, wilde het leegdrinken, maar Kemp weerhield hem nog juist bijtijds.

„Eet liever met je lepel, dat is gezelliger," zei hij.

„Maar dat duurt zoo lang."

„Het andere is er tòch nog niet."

„Nou, goed, als we tòch moeten wachten . . ."

Twee schelpjes met garnalen bracht de kellner nu. En begeerig prikte Nelissen zijn vork er loodrecht in, en trachtte met zijn mes de heele zaak in mooten te snijden, maar de schelp werkte tegen. Kemp vermaakte zich kostelijk.

„Wat een taaie kost, en dat mes is nogal bot; dat zal je altijd zien," bromde de handelsvriend.

Kemp bracht hem aan het verstand, dat de schelp niet doorsnijdbaar slechts uitschepbaar was.

„Waarvoor doen ze die dingen dan niet zoo enkel op een bordje?" vroeg Nelissen wiebelend van het lachen.

Kemp schonk in, dronk den ander toe, en deze, zonder zijn lampenpoetser-van-'n-knevel af te vegen, bracht zijn glas aan den mond, en toen nog eens, en toen nogeens, en toen was het leeg.

„Hetzelfde recept," beval hij Kemp, terwijl hij dezen zijn glas overreikte. De gastheer schonk in.

„Je kan er op zijn best door zien of het vol of leeg is," deed deze, „het lijkt wel matglas."

„Dat is van mijn knevel, denk ik, ik zal hem wat afvegen," giegelde de gast.

Er werd nu gekookte schol opgebracht.

Nelissen liet zich door zijn gastheer flink bedienen, bracht schielijk achtereen de stukken visch naar den mond, spuwde de graten in een bord, dat ongeveer een el van hem afstond.

„Moet je geen aardappels hebben? Dan eet ze op," zei hij daarna tot Kemp, en schoof alle aardappels op en schonk, zonder zich van den lepel te bedienen, den inhoud van de sauskom erover leeg.

Lachend schudde Kemp het hoofd bij den aanblik van den genietenden gast, die de aardappelen, zonder ze eenige bewerking van snijden, verdeelen of kauwen te doen ondergaan, in hun geheel een voor een pijlsnel naar beneden slokte. Even dreigde hij te stikken, zijn gezicht werd blauw, zijn oogen rolden bijna in zijn bord. Snel greep hij echter zijn glas, en spoelde met een flinken slok den lastigen pieper omlaag.

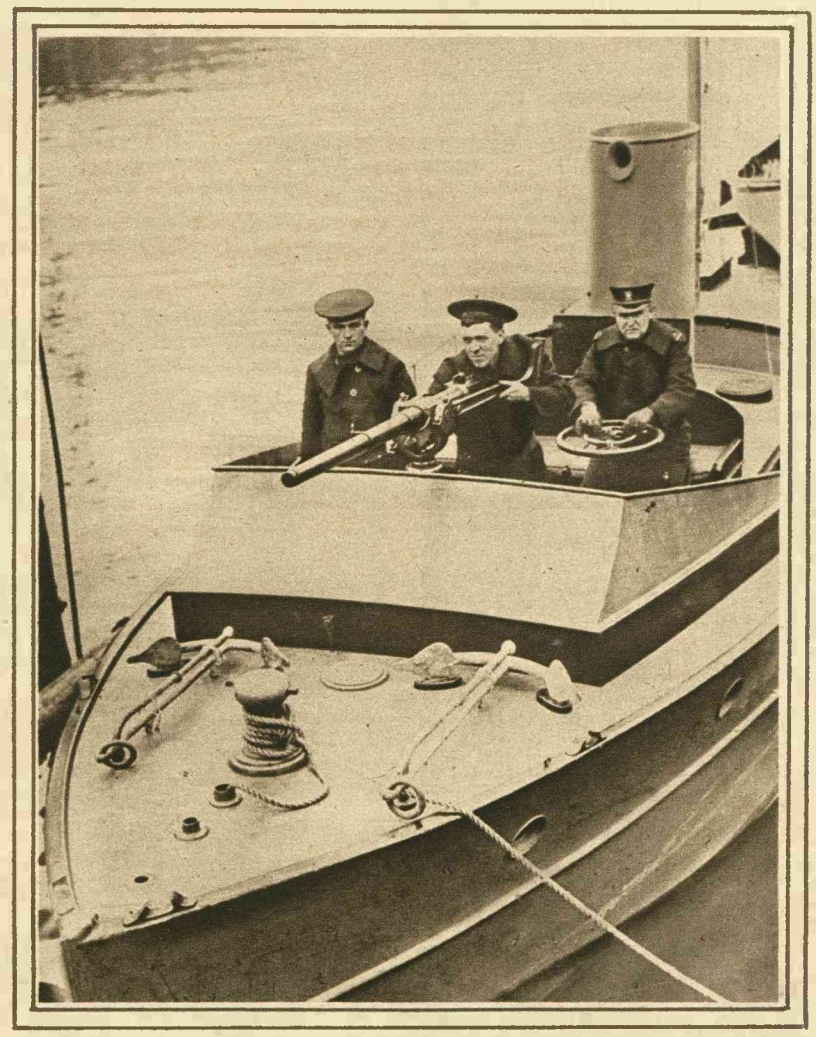
„Hèhè," zei hij opademend, „ik was er bijna in gestikt, maar ik leef gelukkig nog; en een heelen tijd hoop ik nog in leven te blijven. Dood kan je nog zoo lang wezen. Kom, schenk maar eens in op onze gezondheid."

Kemp deed het.

„Op het voortduren van onze prettige handelsrelaties," toastte deze dan, betrekkelijk ernstig.

„Aan mij zal het niet liggen, Kemp. Bij mijn leven komt geen ander goed in huis dan van jou. . . .Of je zou me moeten beduvelen met de qualiteit. . . ."

„Nou, nou, dat weet je wel. . . ."

De Amerikaansche vrijwillige zee-reserve.

Een duikboot-jager van de vrijwillige zee-reserve verlaat de haven van Boston.

„Tot nog toe. . . .Ja. . . ."

„Je bent een grapjas. . . ."

„Dat heb ik je toch gezegd. Als je met alle geweld met me uit moest, zei ik, goed, maar je zal wat belèven."

„Wat doe je nu?" lachte Kemp ineens, „neen, die is werkelijk goed."

De gast had zijn vingerkom aan den mond gebracht en golpte het water naar binnen.

Het zwemmende schijfje citroen gleed mee door het keelgat.

„Ziezoo, visch moet zwemmen," zei hij voldaan, en zette de vingerkom neer.

„Laat ik je liever nog eens inschenken," stelde Kemp voor, toen zijn lachen wat bedaarde.

„Goeie wijn," beweerde Nelissen smakkend, „hoe heet ze?'

„Pommard," zei Kemp.

„Aannemen," riep de gast tot den kellner, die vlak bij hen stond, „breng mij nog een flesch. . . een flesch pommade."

„Pommard," verbeterde Kemp.

„Nou ja, pommard of pommade, hij begrijpt me best. Hij is veel te blij, dat hij nog zoo'n flesch verkoopt; dat zal hem alle dagen niet overkomen; een flesch pommade per hoofd."

„Maar deze flesch is nog niet eens leeg. . . ."

„Dat komt er niet op aan. Dan houd jij die, en ik neem de versche."

Kemp vond het bovenstbest. Tevreden lachend at hij van de inmiddels voorgediende ossenhaas met andijvie, aldoor Nelissen in de gaten houdend, die ontzaglijke happen vleesch en groente mengde, en zòo wegslikte. Kemp was al lang klaar, toen zijn gast nog met den lepel de laatste droppels saus van het zilveren vleeschbord zat af te schrappen, wat een misselijk spektakel maakte. De menschen rondom ergerden zich een beetje.

„Maak niet zoo'n leven," lachte Kemp, „iedereen kijkt naar je."

„Laat kijken, ze kunnen voor mijn part allemaal. . . ."

„Ssst!"

„Ze kunnen allemaal. . . ."

„Ssst!"

„Nou, goed, sst dan," besloot Nelissen gelaten, want reeds was al zijn aandacht in beslag genomen door twee gebraden kuikentjes en een schotel compote.

De gastheer legde een kuikentje op zijn bord. Gretig viel Nelissen er op aan, en ontleedde het eigenhandig, dat wil zeggen, uitsluitend met zijn handen, zonder behulp van vork of mes of andere belemmerende „fratsen van den rijkdom", zooals hij het noemde. Herhaaldelijk schonk hij zich daarbij in uit de intusschen aangevoerde tweede flesch. Het vet vloeide hem daarbij vanonder de lampenpoetser over de kin tot in den hals, en, tusschen het omgeknoopte servet door, tot diep in zijn onderkleeren, vermoedelijk. Hoe zijn drinkglas eruit zag, waag ik niet te beschrijven; het was meer een melkglas dan een wijnglas zoozeer was het met een witte dikke laag bedekt.

Kemp maakte geen aanmerkingen meer; lachend zag hij het aan, dat de gast zijn vork tot aan het gevest in zijn mond dompelde, om (houdt me ten goede, lieve lezeressen, goede lezers) om vanuit zijn tanden een daarin achtergebleven vleeschfragment los te wrikken, waarna hij de vrijwel geheel schoongekloven beentjes een voor een ter hand nam en er met een mes nog de laatste vliesjes afschrapte. Kemp zei aldoor maar niets, doch toen de in vrijheid gedresseerde Zuidkappelaar de pruimen-compote met een lepel zoò uit de schaal schepte, en de ijzerharde pitten tusschen de tanden vermaalde, of 't fondantjes waren, meende hij toch den man te moeten waarschuwen.

„Je moet die dingen niet opeten, maar uitspuwen," zei hij.

„Waarvoor geven ze je die dingen dan, als je ze toch weer uitspugen moet?"

„De pitten bedoel ik."

„Oh?"

Maar Kemp had spijt van zijn maintien-les, want de opgewonden gast spuwde reeds een pit met zulk 'n kracht weg, dat deze, een wijde parabool beschrijvend, juist terecht kwam op den kalen schedel van 'n bejaard heer, die vier tafeltjes ver van het hunne zat.

„Hihi," giegelde de schutter, die den treffer constateerde.

Kemp mompelde een verwensching over zooveel Zuidkappelsche baldadigheid.

„Je moet ze door

De Boston-girls.

In Boston heeft een driehonderdtal vrouwen zich opgegeven als vrijwilliger in het Amerikaansche Leger. Men ziet hoe ze reeds door instructeurs worden geoefend in exerceeren, enz. — Onze correspondent merkte bij deze foto op, dat de oorlog op deze wijze misschien zijn hooggeroemde, oude romantiek weer zal terugkrijgen. Wij voor ons gelooven dit niet, omdat we overtuigd zijn, dat elke oorlog, ook die uit vroegere eeuwen, veel te wreed is, om romantisch te kunnen zijn. Waar is de romantiek in het dooden en verminken zijner medemenschen op groote schaal? Ook de deelneming der vrouw, zal den oorlog niet romantisch kunnen maken; wèl zal zijzelf daden in de achting van ieder, die met ons nog gelooft in een hoogere, meer ideëele taak voor de vrouw dan het „massa-moorden".